

TONY HẢI, MỘT ĐỜI NGHÊU NGAO

Đỗ Văn Trọn

Khi những tia nắng yếu ớt còn sót lại trên ngọn cỏ sầu muộn, là lúc hơi thở của bạn tôi đã tắt lịm - Huỳnh Tony (Hải) yên ngủ nghìn thu, rong chơi - nghêu ngao ở một cõi khác, một thế giới chia ly - dịu dàng.

Đó là một đêm định mệnh, đêm như thể bạn đến để chia tay, để nói lời giã từ với bằng hữu.

Đêm 1 tây tháng 6 năm 2016, tôi, Trần Hữu Định và một cô y tá đã bắt lực khi không đem lại nhịp tim cho anh. Tám phút bàng hoàng trôi qua rồi hai phút sau nữa xe cứu thương đến. Trái tim anh đã ngưng động, tử thần vỗ về giấc ngủ anh hằng mười phút, cơ hội sống còn là một phép lạ.

Chiếc xe hú còi lao nhanh đến bệnh viện, tôi lặng người báo tin cho vợ anh. Linh tính cho tôi biết, từ giờ phút đó tôi mãi mãi không còn gặp anh - người bạn thân thiết của tôi.

Mắt tôi nhòa lệ từ lúc nào. Men rượu, men tình thân đang chạy nhảy khắp cơ thể tôi, như một bản hòa tấu, tiết điệu xa vắng, buồn bã. Ở cõi tì bà xa lắc, cõi dương gian phiền muộn, tiếng réo gọi Tony Hải, một đời nghêu ngao, đầu hàng cuộc chơi, ngoảnh mặt với bằng hữu, về nơi yên bình.

Những ngày sau đó, liên tiếp mỗi ngày, tôi vào bệnh viện thăm anh. Một thể xác không hồn, nhịp tim anh đã thốn thứt, nhưng não bộ đã chết hẳn. Toàn thân anh là những dây chằng chặt. Vợ anh ủ rũ, mắt đăm chiêu nhìn về một phương trời xa xăm. Chị gục đầu chấp nhận cho một số phận. Số phận của người vợ sắp xa chồng trong thời gian vô hạn.

Năm giờ chiều chủ nhật, ngày 12 tháng 6 năm 2016, Tony Hải đã thật sự ra đi. Tôi đến đúng lúc, những lời kinh tiễn biệt đưa anh về cõi niết bàn.

Nhìn anh lần cuối, tôi dẫu đi nỗi buồn, nhưng nước mắt tôi cứ chảy. Tôi xót thương cho một tình thân sớm vội lìa trần.

Mấy mươi năm qua, tôi luôn gắn bó với anh. Bữa tiệc nào thiếu Tony Hải là thiếu đi tiếng cười, thiếu đi không khí của buổi tiệc.

Kỷ niệm của anh trở về với tôi trong từng giấc ngủ. Nhớ những buổi chiều mùa đông, những buổi tối xám xịt, khăn choàng áo dạ cùng anh đi khắp các nẻo đường, những đêm ngồi bên nhau đến sáng. Rượu vào lời ra, cả một bầu tâm sự, hàn huyên bao chuyện. Nhiều lần anh nói chát giọng đậm nét Quảng Nam: “Thành phố này, vắng mi và tao chắc buồn hỉ? ... Ở tuổi này là tuổi biết buồn rồi đó Trọn ơi!...”

Giờ tôi cảm nhận câu nói đó của anh. Từ khi anh đi, anh mang theo tất cả sự sinh động của thành phố. Anh em gặp nhau, cũng từng ấy người, nhưng sao thấy thiếu vắng một điều gì đó. Thiếu Tony Hải, ăn ngon - mặc đẹp, quảng giao, dễ thân thiện với mọi người. Nhưng đôi lúc rất khí phách. Mỗi lần anh nghe có chuyện gì không đẹp với tôi, là anh như bùng nổ: “Giang hồ không ngán thằng nào”. Nhiều câu dễ thương của anh, tôi rất nhớ. Đôi lúc có những câu rất văn chương. Tôi cười nói: “Anh Hải thành thi sĩ hồi nào vậy”. Anh nói: “Đi bên mày riết thì cũng nhiễm vi khuẩn mà”.

Tin anh ra đi, nhiều người bạn ở khắp nơi gọi hỏi thăm - chia buồn. Tôi chỉ biết kể lại diễn biến mà nguyên nhân trước đó, anh đã từng vào bệnh viện nhiều lần. Hai căn bệnh chính của anh là tim và suyễn.

Anh Steven Ninh Thân lo lắng mọi điều. Anh Trần Đức Cử, anh Philip Phong Trần hỏi tôi về ngày an táng. Tôi gọi báo tin cho anh Chín Hương Lan đang ở Sacramento, anh Chín xúc động nói: “Tội nghiệp Hải, anh sẽ xuống đưa Hải một đoạn đường...”

Anh em thân thiết của tôi và anh Hải ở khắp nơi trên thế giới. Ai cũng bàng hoàng trước tin này. Anh Lưu Thế Ngọc ngạc nhiên tột độ.

Cuộc chơi nào cũng có hồi kết thúc. Chúng tôi chấp nhận cuộc chơi sinh ly tử biệt, nhưng là một cuộc chơi đạo nghĩa. Đó cũng là cách sống của tôi và bằng hữu.

Tối nay, tôi thêm uống rượu, thêm những giọt rượu ân tình, thêm có Tony Hải ngồi bên, thêm được nghe Tony Hải hỏi: “Tối nay có mục gì không? Có chai rượu OPUS one nào không? Hai anh em mình ra phố. Đúng là rượu ngon phải có bạn hiền. Rượu ngon phải uống với ai, uống với người nào”.

Thành phố này, giờ thiếu Tony Hải, bàn tiệc thiếu một linh hồn. Nhiều đêm qua tôi trầm lặng suy nghĩ, nhìn những ngọn đèn vàng lấp lánh giữa thung lũng, bỗng có một ngọn đèn sáng tỏa vụt tắt, vụt hẫng ý nghĩ đẹp về cuộc đời trong tôi. Tâm tư tôi khép kín.

“Cuộc đời rồi cũng không qua nổi ngưỡng cửa của hợp tan tan hợp”. Mới đó mà Tony Hải đã ra đi. Tôi đã khóc, đã tiễn biệt nhiều người. Trần Hữu Định nói: “Đỗ Văn Trọn phải viết diếu văn, phải đẩy quan tài”. Tôi có quá vinh dự hay quá đau khổ không khi lần lượt đưa tiễn những người thân mà tôi yêu thương nhất. Thân phụ tôi, nhạc sĩ Phạm Đình Chương, nhà văn Mai Thảo, thiếu tướng Nguyễn Cao Kỳ, phu nhân thiếu tướng Phạm Văn Phú, nhà văn Nguyễn Xuân Hoàng, nhà báo Cao Sơn, nhạc sĩ Huỳnh Anh, Cindy Chinh, ca sĩ Ngọc Lan, nhà văn Lê Thao Chuyên.... và bây giờ Tony Hải.

Trên những chiếc xe chuyển bánh, trên những hành trình đi qua, mỗi chuyến biển là một nhịp xoáy, nhịp đập, nhịp tim, nhịp sống, nhịp thân thương. Tôi chọn cách sống là thủy chung với bằng hữu, tử tế với mọi người. Nhưng lắm lúc, sự chịu đựng có giới hạn, nên tôi đành phải kêu gào một sự công bằng, đòi hỏi một lẽ phải.

Cuộc đời tôi, cũng giông bão, cũng đầy thử thách, không êm ả, không phẳng lặng. Nhưng điều may mắn tôi có được là tình bằng hữu. Những người thân bên tôi, thương tôi như một người em nhỏ dán thân vào cuộc sống muôn màu, muôn vẻ.

Tony Hải ra đi, lòng tôi buồn man mác. Nhớ lắm! anh Hải ơi! Bạn hữu nhắc về anh nhiều. Nhắc trong nỗi nhớ, trong ngậm ngùi tiếc nuối. Một Tony Hải, mỗi sáng sớm đã lên đồ thật đẹp, chung diện thật bảnh bao, khăn màu dặt túi, cà vạt nổi còn trong chiếc áo sơ mi mới tinh, hăm hở đón tôi đi ăn phở. Nhớ lắm! anh Hải ơi! Mỗi lần anh nhất định đưa em về, dù uống cỡ nào, dù say ngất ngưỡng, Tony Hải vẫn cầm chắc tay lái. Đưa đến nơi về đến chốn.

Đêm nay, em thức trắng, viết những dòng tâm sự này gửi đến anh. Có lúc em ngồi bất động, yên lặng để tâm tư khép kín, hồi tưởng thảng ngày thân thiết bên nhau. Thành phố này thiếu anh buồn thật. Thiếu một cái gì đó mà tình thân của chúng ta mới cảm nhận được.

Đưa anh lên một con dốc, mà nghìn trùng cách biệt. Dù ở một cõi xa vắng nào đó, hãy bình an nha anh! Hãy tiếp tục ngêu ngao rong chơi. Hãy mãi là Tony Hải của tình thân và bằng hữu.

Em chào anh bằng nỗi lòng thương nhớ. Mai này, em sẽ buồn nhiều hơn nữa khi thiếu vắng anh, thiếu Tony Hải trên từng dặm đường bên nhau mà từ bao nhiêu năm qua anh em mình đã canh cánh một lòng cùng nhau.

Em giấu đi những nỗi buồn. Em sợ phải xúc động khi nhìn vợ anh và 6 người con của anh. Gia đình anh đã chịu một cái tang quá lớn. Em cũng mất đi một tình thân sâu đậm mà em không thể nào tìm lại.

Nhớ anh lắm. Anh Hải ơi!

Hãy bình yên. Hãy tiếp tục rong chơi. Tạm biệt anh, tạm biệt Tony Hải - người bạn thân thiết của tôi và của bằng hữu.

Đỗ Văn Trọn.

